

[Indenrigsministeren.]

eller Sygekasser opstaaet Konflikt er indledet Forligsmægling, er Lægerne, indtil Forligsmæglingen er tilendebragt, dog ikke ud over 3 Maaneder, pligtige at yde Befolkningen Lægehjælp paa samme Vilkaar som hidtil. Tillige bestemmes det her, at hvis der ikke tilvejebringes Forlig inden for det nævnte Tidsrum, er organisationsmæssige Paalæg eller private Aftaler mellem Lægerne indbyrdes, der maatte tilsigte at unddrage Befolkningen den nødvendige Lægehjælp, ugyldige og kan ikke tillægges Retsvirkning.

Jeg skal dernæst nævne de væsentlige Ændringer i Afsnittet om Kvaksalveri. Bestemmelserne findes nu i Lovforslagets §§ 23—27.

I § 24 staar der, at en Person, der tager syge i Kur uden at have Autorisation som Læge, straffes, hvis han derved udsætter nogens Helbred for *paaviselig* Fare. I Folketingets Affattelse var Betingelsen for Straf, at den paagældende *uomtvistelig* havde udsat nogens Helbred for Fare. Begrænsningen i Strafbarheden er altsaa efter den nye Affattelse betydelig mindre end efter Folketingets Affattelse, og Lovforslaget nærmer sig paa dette Punkt det oprindelige Lovforslags Affattelse. I § 24, sidste Punktum, og § 25, 1ste Punktum, er man ogsaa vendt tilbage til det oprindelige Lovforslag — det drejer sig her om de Tilfælde, hvor Personer, der ikke har Autorisation som Læge, tager sindssyge eller aandssvage i Kur eller behandler smitsomme Sygdomme. Hvad angaar uautoriserede Personers Anvendelse af Lysbehandling, er Behandlingens Strafbarhed nu, som det ses af § 25, 2det Stykke, gjort afhængig af, om Behandlingen foregaar med Apparater, mod hvis Anvendelse af uautoriserede Personer Indenrigsministeren har nedlagt Forbud paa Grund af Behandlingens Farlighed.

Bestemmelsen angaaende uautoriserede Personers Adgang til at reklamere findes i § 26, 2det Stykke, og gaar ud paa, at dersom en Person, der ikke er autoriseret til at udøve Lægevirksomhed, ved Bekendtgørelse — bortset fra en almindelig Meddelelse om vedkommendes Adresse —, Reklameskiltning, Udsendelse af Beskrivelser eller paa anden Maade giver Almenheden eller ham ubekendte Personer Meddelelse om, at han tager syge i Kur, straffes han med Bøde. Denne Bestemmelse forbyder altsaa egentlig Reklamering fra Kvaksalvernes Side, ganske som Forholdet herhjemme jo allerede rent faktisk er, at egentlige Læger ikke reklamerer.

Jeg skal endnu nævne, at der i § 19

atter er indsat en i mit oprindelige Lovforslag indeholdt Bestemmelse om Straf for den Læge, der træder i Samarbejde med Lægfolk, som tager syge i Kur paa en Maade, som er egnet til at bibringe Almenheden den urigtige Forestilling, at Behandlingen sker efter Lægens Anvisning eller paa hans Ansvar.

Det vil maaske kunne have nogen Interesse kort at drage en Sammenligning mellem den faktiske Retsstilling, de saakaldte Kvaksalvere har nu, og den Retsstilling, der vil være herskende for dem efter disse Bestemmelser Vedtagelse. Efter gældende Ret er der ikke noget absolut Forbud mod, at uautoriserede Personer udøver Lægevirksomhed eller saakaldt Kvaksalveri; men de straffes, dersom de befindes at tage syge i Kur og saaledes at udsætte disse for Fare, jfr. Forordningen af 5. September 1794. Denne Bestemmelse forstaas i Praksis saaledes, at der kun straffes, hvis Kvaksalveren faktisk har udsat Patienterne for Fare enten direkte ved den anvendte Behandling eller indirekte ved, at den syge er blevet unddraget rettidig Lægehjælp.

Heroverfor maa altsaa stilles det foreliggende Lovforslags Regel, at Kvaksalvernes Virksomhed kun er strafbar, for saa vidt de tager syge i Kur og derved udsætter nogen for *paaviselig* Fare; det vil sige, Virksomheden tolereres altsaa som hidtil, men hjemfalder til Straf under den her af mig nævnte Forudsætning. Denne almindelige Bestemmelse i Lovforslaget er i Overensstemmelse med den gældende Ret, for saa vidt det kræves — ogsaa efter den sidste Højesteretsdom om Kvaksalveri maa det sikkert siges, at det stadig fastholdes —, at der skal foreligge konkret Fare, selv om dette Begreb fortolkes vidt. Dette Krav fremhæves altsaa nu i Lovforslagets § 24, og det understreges yderligere ved Indføjelsen af Ordet „*paaviselig*“.

Indføjelsen af dette Ord behøver formentlig ikke nødvendigvis at medføre en Begrænsning i Forholdet til gældende Ret med Hensyn til Strafbarheden af Kvaksalveri, idet det følger af Sagens Natur, at man, ikke mindst i en Straffesag, ikke kan dømme en Mand for en Fare, der ikke er *paaviselig*. Men paa den anden Side maa det utvivlsomt indrømmes, at det ved Ordet „*paaviselig*“ understreges, at der skal være en virkelig konkret Fare til Stede.

Men foruden den her angivne almindelige Regel indeholder det foreliggende Lovforslag bestemt formulerede Forbud mod, at uautoriserede Personer udøver Lægevirksomhed paa visse nærmere anførte